

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. ets., 2 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 13 Din, 7-20 L, 80 am. ets., 2-60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ulica št. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Vsebina: Češčenje Srca Jezusovega pri južno afriških zamorcih. — Več misijonarjev molitve. — Veselje in žalost afriškega misijonarja. — Kdo hoče pomagati? = Kratka misijonska poročila. — Največja sreča na zemlji je: biti Marijin otrok. — Kronika Družbe sv. Petra Klaverja. — Uslišane molitve. — Krst želja. — Odpustki.

Darovi.

Od novembra in decembra 1928.

- Za afriške misijone v splošnem: D 15.788-50; Š 93-50; L 486-—.
Za sv. maše: Din 751-—;
Za stradalce: Din 215-—;
Za gobavce: Din 169-—;
Za odkup sužnjev: Din 8.302-—; L 491-40.
Za botrinske darove: Din 3.621-—; L 340-—.
Za zamorčke: Din 3.437-75; Š 4-—; L 4-—; angl. f. 4-70.
Za katehiste: Din 175-—.
Za evhar. Zveličarja Din 1.383-—.
Za kruh sv. Antona: 7.129-35; Š 3-—; L 178-25.
Za misijonsko zvezo: Din 101-—; L 284-—.
Za otroško zvezo: Din 114-40; L 13-50.
Za mašno zvezo: Din 3.156-—; Š 292-20.
Za afriški tisk in kateklzem: Din 1.656-—; Š 6-—; L 40-80.
Za določene namene: Din 1.867-30; Š 20-42; L 77-50.
Za določene misijone: Din 380-—.
Zbirka sv. Treh Kraljev Din 1.315-79.
Iz nabiralnika-zamorčka: L 94-50.
V čast Mar. Tereziji Ledóchowski Din 230-—; Š 5-—.
Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 749-—.
Danš J. Din 50-— za afr. misijone v zahvalo za hitro ozdravljenje.
— „Pridne kuharice na gostiji V-P v C.“ darovale za afr. misijone Din 300-—.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

„Odmev iz Afrike“ strinja svoj glas z radostjo, s katero je ves svet pozdravil podpis pogodbe med sv. Stolico in italijansko državo, ki pomeni sijajno priznanje moralčne moči sv. katoliške Cerkve. Velepomembno je, da ta znameniti dan — 11. februar — pade na dan obletnice prikazovanja preblazene Device ob massabielski votlini v Lurdu. To dviga naše srce in našega duha, da kličemo v pozdrav Mariji Brezmadežni, ki je „začetek našega veselja“, „Causa nostrae laetitiae“, in ji poklanjamo hvalo in zahvalo!

Marija Falkenhayn.

Češčenje presv. Srca Jezusovega pri zamorcih v Južni Afriki.

P. Jožef Dohren nam ie poslal naslednji lepi opis iz svojega misljijskega kraja v vikarijatu Vindhuk-u:

„V novembru so bile tukaj vse družine posvečene presv. Srcu Jezusovemu. Podobice za vse družine so bile blagoslovljene na altarju. Potem so pristopili zastopniki družin, da so prejeli vsak po eno podobico za svojo hišo.

Po božji službi, kjer sem pridigoval o obljubah božjega Srca, so prišli vsi otroci v mojo sobo in vsak je hotel imeti podobico za svojo spalnico. Vsi so hoteli stanovati pod okriljem Srca Jezusovega. Seveda sem rad ustregel otroški želji, ker sem imel še več podobic na razpolago. Kako ponosni so stopali domov, vsak s svojo podobico! Naslednje dni so prišli ljudje z dežele in prosili vsak še za kako podobico. Poljubili so jo, zahvalili se in hiteli domov, da okrase sobe. Menim, da je bilo Srce Jezusovo veselo ob teh prizorih. Naj bi Srce Gospodovo res blagoslovilo hiše ubogega afriškega ljudstva in jih varovalo pred grehom in nesrečo.

Lepe, zlasti barvane slike Srca Jezusovega, male in velike, sprejema Družba sv. Petra Klaverja, da jih pošlje afriškim misijonarjem. Že naprej: Bog plačaj!

Več misijonarjev molitve.

Piše P. Röhr, O. M. J. Kimberly.

I.

Nedeljo jutro je. Med skalovjem raztresene leže potoglave zamorske koč. Sredi izmed ilovnatih koč se dviga

ilovnato poslopje: protestantovska, weslyanska šola in molivnica. V senci nekaterih paprika-dreves leže in se zabavajo obiskovalci cerkve. Nemara jih je kakih 200. Ne daleč od tam je podolgovata zamorska koč, ki začasno služi za katoliško službo božjo. Kje so verniki? Le eden stoji tu: katoliški misijonar; poleg njegov cerkovnik in tolmač. Ali so to vsi, ki so prišli k službi božji? Zdi se skoro, da je tako, kajti vse tiste, ki so bili misijonarju obljubili, da pridejo, vidi, kako sede v senci paprika-dreves poleg weslyanske dvorane. Ali res nikdo ni hotel priti? Še vedno prihajajo nove gruče, a vse zavijejo na desno, tja v družbo krivovercev. Kako se neki kaj počutijo pod okriljem protestantizma, ali mar tako prijetno kot v senci paprika-dreves? Raskavo zapoje zvonec v drugič. Senčnati prostori se izpraznijo, lopa se napolni. Tehtno pa melodično doni potem prva pesem iz protestantovske cerkve na uho samotnega misijonarja. Globoko mu reže v dušo. Kakor rasto in padajo melodije, tako valovi tudi v duši misijonarja. Res je, nihče ni prišel danes k njegovi cerkvi. Z rosnim očesom in jokajočim srcem se ozira okrog, gleda mimo brezcutnih težkih kamnov, ki leže ob bregu reke Vaal. Srca pevcev se mu zde trša, kot to starinsko kamenje. Tako mu je, kot da ga bodo trda srca zadušila. Pa, ali je res čisto sam? Ali po vsem katoliškem svetu ni roke, ki bi se mu prožila v pomoč, da bi spremenil to kamenito praho krivoverstva in brezverstva v rodoviten vrt katoliške vere? „Ne boj se, kajti več jih je z nami, ko z onimi“ (4. Kralj. 6. 16.), tako odmeva v moji duši. Ta notranji glas postaja močnejši in glasnejši; glasnejši ko šumenje bližnje Vaale. „Ne boj se!“ to ni več posamezen glas, tako kliče množica. To je množica 300 milijonov katoličanov, ki mu dvignjenih rok kličejo enoglasno: „Ne boj se, z nami jih je več ko z onimi!“ Oko samotnega misijonarja se razvedri. Vesel gleda v široki katoliški svet. Zdi se mu, da ga obdaja bojna vrsta dvignjenih rok, ki mu vsi kličejo: „Ne boj se, mi molimo za te!“

II.

Svinčena solnčna vročina leži na slamnatih zamorskih kočah. Pisana množica se zgrinja okrog podolgovate koč. Črni Hosas, temnorjavi Betšnani z gostolečo govorico, svetlosivi Gri-quas pomešani z množico nedoločne barve in raznih obrazov. Množica se potihem zabava med seboj. Kaj pridržuje ljudi, da vstrajajo na solne? „Katoliški duhovnik bo imel službo božjo,“ tako je bilo povsod oznanjeno. Vsled

preobilice vdeležencev je treba postaviti mizo, ki bo služila za oltar, ven pred kočo na senčno stran. Mašnik se prične oblačiti v cerkvena oblačila. Zabava postane tišja, oči se obračajo na en kraj: na mašna oblačila. Sveto opravilo se prične. Medtem ko šolski otroci iz bližnje vasi med sv. mašo molijo in pojo, prosi misijonar v goreči molitvi za svoje udeležence. Po končani sv. maši je pridiga. Veselega srca kroži misijonarjevo oko preko množice 300 do 400 zamorcev. Tolikega števila ne dobi kmalu predse. Gorko in gladko mu teče govor. Iskaje se ozira s pogledom od enega do drugega med poslušalci. Poskuša jim brati iz oči, da jim razbere z obraza odmev svojih besedi. Kaj bere na 300 do 400 obrazih? Nič tolažilnega. V očeh vseh vidi v neznanske prepade paganstva in krivoverstva, ki zijajo kot ovira med njim in med slušalci. Tuje in neumljivo ga gledajo. S tiho grozo vidi dolgo pot, ki jo bodo morali ti „oddaljeni“ (Eph. 2. 17.) še prehoditi, dokler ne dospé do prave vere. Koliko dela in truda ga bo stalo, da bodo te oči izgubile svoj divji ogenj in zasijale v milem svitu katoliškega očesa? Kako naj te neotesane množice in nepoučene duše prenovi po nauku Kristusovem v nove ljudi s katoliško miselnostjo in katoliškim prepričanjem? To ni delo enega dneva, to tudi ni delo enega samega moža. Tu je treba, da se dvigne tisoč rok proti nebu in Boga prosi, da potrka milost, nevidni prst božji, na ta srca, ki so popačena po krivi veri in brezverstvu in jih prerodi po podobi svojega svetega nauka. Ako se postavi ob stran vsakega teh zamorcev in protestantov po en misijonar molitve, potem bodo oddaljeni prišli zopet bližje in postali „soobčani svetih in otroci božji“. (Eph. 2. 19.)

III.

Dolg, vroč dan. Ustnice so razpokane vsled vroče sape, oči zasolzene od ostrega prahu: tako sede misijonar na kamen pred zamorsko kočo. Se ta koča, potem se bo vrnil nazaj v misijon: tako govori svojim trudnim udom, kot da jim hoče dati poguma. Stanovalci te koče pa so Babilon v malem kar se tiče verstva. Mož je pridigar neke a:neriške ločine; njegova žena spada v etijopsko cerkev; njegovi otroci so Wesleyanci; njegov brat je Metodist in Zionec; njegova mlada žena pa sploh ne pripada nobeni cerkvi. „Vi ste še paganka?“ vpraša misijonar. „Kaj pomeni to?“ vpraša ona, „saj ne pripadam nobeni cerkvi!“ „Ali si ne želite na kak način zagotoviti svojega izveličanja?“ „To že . . . Toda . . .“ Malo pomolči in vpraša: „Ali po-

znate Taungs?“ „Da, znan mi je Taungs s svojo veliko katoliško Cerkvijo.“ „Ali ste vi pristaš te cerkve?“ vpraša dalje. „Da, jaz sem katoliški mašnik, kakor je bil to tudi tisti, ki je sezidal veliko cerkev Taungs-u.“ „Oh!“ reče zategujeno, „potem vam moram nekaj povedati. Često sem bila v lepi cerkvi v Taungs-u, pa se vendar nisem mogla odločiti, da bi postala katoličanka.“ — „Zdaj pa imate priložnost, da postanete katoličanka in te priložnosti ne smete zamuditi.“ — Še dolgo smo se pogovarjali, še na mnogo vprašanj je bilo treba odgovoriti, potem pa se je stemnilo in treba je bilo misliti na odhod. „Pridem v misijon!“ je rekla misijonarju ob slovesu. In prišla je in bila dolgo časa prva in edina v kraju, ki je pristopila h katoliški cerkvi. Kako vesel je bil misijonar, ko je jahal domov, duše, ki mu je padla kakor zrel sad v naročje. Katera molitev in katere žrtve so pripeljale misijonarju na večer mukepolnega dne to veselo presenečenje? Kdo je še odločen, da bo zvesto dvigal roke v molitvi za misijone? Kdo je pripravljen kaj malega žrtvovati, da bo še večkrat izpreobrnitev take duše razvedrila srce misijonarja kakor mila večerna zarja ob zatonu dneva?

Veselje in žalost afriškega misijonarja.

Iz svoje misijonske postaje v Transvaalu poroča P. Bernard,
družbe Sinov Presv. Srca.

Tudi to leto nas ljubi Bog ni zapustil. Z Vašim darom sem mogel sezidati 5 milj od tu novo šolo. Ker je zidarjev manjkalo, sem sam poprijel in zidal od jutra do večera, kar ni malenkost, ker sem moral najprej podučevati katekizem, potem pa prijeti kelo v roke. Opoldne sem použil v solnčni vročini kos kruha — potem pa zopet na delo. Ob 5. popoldne domov h katehezi; imel sem namreč kakih 20 odraščanih, ki sem jih pripravljaj na sv. krst. Tako je šlo od 2. dec. do 12. febr. Ta dan, neko soboto je bila šola gotova. Vesel sem hitel domov, vzel oznanilno knjigo in zapisal za drugi dan: „Nova šola je gotova. Molimo danes prav goreče za vse svoje dobrotnike v Evropi, zlasti pa za Družbo sv. Petra Klaverja, ki se ji imamo za Bogom največ zahvaliti. V ponedeljek ob 10. bo šola slovesno blagoslovljena; potem sv. maša in pridiga prav tam. (Zunanje šole so namreč obenem kapele.) Po slovesnosti se bo šola otvorila.“ — Upal sem, da bo prišlo prav mnogo domačinov in otrok, za katere je bila šola pravzaprav zidana.

Pozno sem šel spat tisto nedeljo. Ves trud in vse skrbi so bile pozabljene.

Toda kaj je bilo neki vzrok, da nisem mogel zaspati? Preveč sem bil vesel. A nekaj me je vendar skrbelo, pa sam nisem vedel kaj. Premetaval sem se po postelji . . . Pa potrka nekdo na vrata, odpre in vstopi in zakliče: „Pater, naša nova šola je pogorela. Le črne stene še stojе, drugo je vse pepel. Ne vemo, kdo je to storil. Mi domačini smo bili tako veseli nove šole. Mi nismo tega storili!“

Zastonj bi bilo opisovati moja čuvstva ob tem žalostnem poročilu. Vi, dragi dobrotniki si lahko mislite, kako mi je bilo pri srcu „Naj bo božja volja!“ se mi je utrgalo od srca. „Bog je dal, Bog je vzel, njegovo ime bodi česčeno!“

„Kaj nam je storiti?“ so me vprašali drugo nedeljo domačini od tam kjer je bila nova šola. — „Kaj neki? Jutri pričnemo iznova. Najprej bomo spravili oglje in pepel iz ruševine v kraj. Potem bomo potrebovali pločevine za streho, ki je ni mogoče zažgati. Slamnata streha je sicer pripravnejša, ker je poleti hladna, pozimi gorka in je tudi cenejša — pa žalibog jo je lahko zažgati.“ — „Ali imamo denarja za to?“ — „Ne. Toda jaz bom naznanil našo nesrečo našim prijateljem v Evropi. Fotografiral bom razvaline in sliko poslal kot pričo tega, kar se nam je zgodilo. Prepričan sem, da se nas bodo usmilili.“

Posebno mišo je bilo videti otroke, ki so z učiteljicami stali pred razvalinami med tem ko so drugi brskali med pepelom, če bi se našla še kaka vredna stvar. Nekdo je hodil z obvezano roko, ker se je bil pri gašenju opekел. To je bil Benedikt, ki se je največ trudil za novo šolo. Prvi je bil ono noč pri gašenju in se močno opekел. Trpel je za stvar Kristusovo, zato mu je pritikalо ime Benedikt.

Nič več ne rečem; samo trdno zaupam, da nas mati afriških misijonov, Klaverjeva družba, ki razume našo bol, ne bo pustila na cedilu, ampak nam naklonila dobrotno podporo.

Kdo hoče pomagati?

Pismo P. Puetha, Bellh očetov v Gilubi (Vzhodna Afrika).

(Apostolski vikariat Banguelo.)

Oprostite mi, da takoj v začetku razodenem svoje namene. Prihajam s prošnjo. Potrebujem denarja, da sezidam Gospodu vredno bivališče.

Naš misijon obstoji že 25 let. Kmalu bomo imeli štiri tisoč kristjanov, pa še nimamo cerkve, ki bi zaslužila to ime. O Veliki noči je prišlo 1.400 novih kristjanov in 700 katehumenov k ceremonijam Velikega tedna. Koliko pa jih je moglo biti v resnici navzočih? Lokal, ki nam služi za cerkev, obseže komaj 800 oseb, pa naj stoje še tako natlačeno. Veliko nedeljo smo morali imeti trojno službo božjo in vselej je bila kapelica tako natlačena, da se je človek komaj preril skozi množico.

Morebiti boste dvomili nad tem in mislili, da pretiravam. Toda ne, dragi prijatelji! Seveda ni vsako nedeljo tako kot je bilo Velikonočno nedeljo, kajti naši kristjani ne morejo vsako nedeljo 100 km peš hoda napraviti; vendar vsako nedeljo ostane vsaj tretjina ljudi zunaj in to samih bližnjih. Ni pa tudi prijetno 10 do 15 km tešč priti v cerkev, potem pa zopet nazaj domov, ne da bi človek cerkev znotraj videl . . . In to ob deževnem vremenu, ali celo zimskem vremenu! Imajo res mnogo dobre volje, ki jo pa tudi potrebujejo, da ne postanejo malosrčni.

Potrebujemo torej nujno veliko in lepo cerkev. Ali naj Vam razložim svoj načrt? Želim imeti cerkev v podobi križa, 45 m dolgo in 14 m široko z visokim zvonikom, da bo vidna preko vsega jezera do 40 km v okolico. Rad bi imel na sprednji steni podobo Lurške Gospe, ki je patrona cerkve! Naši ribiči naj bi se ob šumenju valov ozirali na njo, ki je morska zvezda.

Na Vas, dragi čitatelji je, da se moji načrti uresničijo. Že sem pričel z delom v zaupanju, ki se bo morebiti komu predrzno zdelo. Nažgali smo 350 tisoč opek, nasekali lesa za tesarje in mizarje. Strešna opeka je že na stavbišču. 200 ljudi je delalo pet mesecev neprenehoma in to: možje, žene, otroci.

Ali je s tem naših skrbi konec? Ne. Še premnogo nam manjka. Šele v novembru bomo mogli začeti s kopanjem temelja. Do konca leta bomo porabili najmanj 200 funtšterlingov. Zidava potem bo stala tudi toliko. 100 funtov moramo računati za olepšavo, in tako pridemo do 500 funtov. Kako pa naj jaz revež tako vsoto skupaj spravim? Ko bi imel človek kakega bogatega strica v Ameriki; toda žal, nimam ga. Ali bi ne hotel kdo izmed bralcev postati tak „stric“? Pa tudi s „teto“ bi bil zadovoljen.

Od vseh strani se čuje: tu je falirala banka, tam posojilnica . . . Vi, ki imate denarja v izobilju, zavarujte se proti takim nesrečam in zasigurajte si večni kapital. Dajte

denar v našo misijonsko banko, ki je povsem trdna in zanesljiva. Božja Previdnost čuva nad njo. Sicer ne morem obetati, da boste svoj kapital dobili nazaj, toda obresti prav gotovo ne bodo izgubljene, ampak jih boste dobili enkrat zapisane in zaračunane v knjigi življenja.

Kratka misijonska poročila.

P. Gross, portugalski Kongo: »Poslali ste nam 300 Biblias das Escolas«. Pristrčna hvala zanje; zelo nam koristijo. Ljubi Bog naj Vam vse povrne, Vam in Vaši Družbi in Vašim dobrotnikom. Moji ljudje me vedno prosijo, zdaj za kak rožni venec, zdaj za škapulir ali svetinji; jaz pa nimam nič. Ali sem predrzen, ako Klaverjevo družbo še za to nadlegujem?«

P. Herman Bücking, obiat Brezmadežne, Uknambi, Južna Afrika: »Od 6. do 20. nov sem bil na misijonskem potovanju v Ukuanijama, kjer sem krstil 20 paganov. Vesel sem bil ondotnih kristjanov. V neki vasi so sami sezidali šolo in sobo za patra, ako bi na potovanju prišel mimo. Poglavarji so me sprejeli povsod prijazno. Otvoril sem tri nove postaje, samo misijonarjev nimam in materialnih sredstev. Mislim, da je Ovambolandija zrela za žetev. Naj bi ljubi Bog poslal delavcev v ta vinograd!«

Sestra Cecilija, izmed Belih sester, Uganda (Osrednja Afrika): »Šola, katero smo sezidali z darovi Klaverjeve družbe, sprejema čedalje več zamorskih deklic, ki so pridne in Vam zelo hvaležne. V našo lekarno prihajajo kristjani, pagani in mohamedani po zdravila. Ustanovili smo tudi družbo za žene in katehume. Poučujemo jih v šivanju, gospodinjstvu in negi otrok. Opominjamo jih tudi, naj žive kot dobre kritsjanke v kljub nevarnostim, katerim so izpostavljene sredi mohamedancev, med katerimi morajo živeti.«

P. Knops, lyonski misijonar, Slonovo obrežje, Zahodna Afrika:

»Naš misijon v Sinematiali spremlja božji blagoslov. Ko je mgr. Dis kot prvi misijonar prišel semkaj 1 1923, ni našel tu niti kristjanov, niti katehumenov. Poglavarji so mu šli na roko, tako da je po dveh trudapolnih letih mogel podeliti prve krste. Danes je v tem misijonu 100 novokrščencev med temi 15 otrok, ki so nam jih stariši izročili v pouk. To je znamenje, da imajo pagani zaupanje v našo vero. Katehumenov je 350, med temi 100 deklic, ki jih vzgajajo »Služabnice Jezusovega Srca«.

P. Lacan, kongregacije Očetov sv. Duha, v francoski Guineji: »Že v naprej se zahvaljujem za podporo, ki ste nam jo obljubili za napravo šole. Takoj smo se lotili dela in že poučujemo nekaj deklic. Bog blagoslovi Vašo Družbo!«

P. Walta, Očetov sv. Duha, Kilimandžaro: »Vaša Družba je res v rokah božje Previdnosti. Komaj misijonar izrazi željo, kaj bi rad, že mu pošljete, in to še več nego je pričakoval. Zlasti rožne vence imajo črnci radi. Ker pa nimajo žepov pri obleki, jih nosijo kar okrog vratu, a jih pogosto izgubijo. Doslej so otroci pri prvem sv. obhajilu dobili rožni venec v dar; zdaj je pa tukajšnji škof to prepovedal, razen pri prav revnih. En šilling za rožni venec skupaj spraviti jim je pa težko, ker mesečno zaslužijo komaj do 10 šillingov. Zato jim dajem Vaše rožne vence pod ceno s tem pogojem, da prvi rožni venec zmoliijo za dobrotnika oz. dobrotnico. Ljubi Bog naj Vam na prošnjo naših kristjanov vse povrne. So res dobri kristjani, čeprav jih je le okrog

500. Imajo svoje napake, a so resnično pobožni. Priporočam Vam jih v molitev. -- Dobili smo iz domovine relikvijo sv. Ottilije, naše patrone. Njej v čast opravljamo te dni tridnevnicu, da izprositi potrebnega blagoslova našemu misijonu. Priporočamo ji tudi svoje dobrotnike, med katerimi je Vaša Družba med prvimi.»

P. Anezo, lyonski misijonar, Togo: »Eden bratov mi pomaga voditi mizarstvo delavnico, pri tem pa ob sobotah in nedeljah upravlja tudi nekatere bližnje misijonske postaje. Njemu se imam zahvaliti, da sem mogel preteklo leto podeliti kakih 100 krstov. Četudi je ta brat že 54 let star, se vozi na motornem kolesu, kar je zelo

utrudljivo. Ako mu morete preskrbeti novo motorno kolo, ste s tem napravili veliko dobro delo; ker staro kolo se je izrabilo. Pred pol leta sem bil poslal nekatere dele na Francosko v popravo, pa jih še ni nazaj. Zato bi bil zelo hvaležen za novo kolo.»

Msgr. de Vos, jezuit, apostolski prefekt v Kvangi (Osrednja Afrika): »P. Hasquet ustanavlja novo misijonsko postajo. Brzkone mu bo prišel P. Renier, ki je šele malo časa tukaj, na pomoč. Vaši Družbi priporočam v podporo novo cerkev v Kizantu, ki se zida, a še davno ne bo dovršena. Računali smo na pomoč katolikov onstran morja, ki pa dozdaj še ni došla.«

„Največja sreča na zemlji: biti Marijin otrok.“

Piše s Berta, misijon Kevelaer, Južna Afrika.

Naši domačini tukaj doslej niso umeli, kaj se pravi biti Marijin otrok; tudi najboljše deklice so se tega bale. Pa to ni bilo le v enem kraju tako ampak vse, s katerimi sem govorila o tem, so mi tožile: »Ni mogoče pridobiti niti ene deklice za Marijino družbo.« Nekatero so se bale, da se potem ne bodo smele omožiti; druge so se bale zato, češ da se ne morejo varovati prav vsakega greha itd. Ko se jim je dopovedalo, da se bodo smele omožiti in da jim bo celo Marija pomagala dobiti dobrega ženina, in da tudi najboljši ljudje niso brez kakega malega greha so se nekoliko pomirile, a vsega strahu jim le ni bilo mogoče odvzeti.

Šele lani se je odločilo 6 deklic, da so sprejele Marijin trak in svetinjo in stopile v preizkušnjo. Držale so se dobro in to leto bi bile morale biti sprejete in dobiti višnjeve trak. In kako so bile vse izpremenjene napram lani! Mesto strahu samo lepo prisrčno veselje. Ko so druge deklice videle, da se tem ni zgodilo nič žalega in so ostale na zunaj ljudje kakor prej, se jih je odločilo še 12, da pristopijo. Zdaj jim ni bilo tako težko pogosto pristopiti k sv. obhajilu in se vzdržati nekaterih zabav. Na določeni dan so se vse v belo oblekle in na obrazih se jim je videlo, kako so prevzete od resnosti trenutka. Ves dan so

veselo prepevale in so se izražale, kako da so srečne. Naj jih blagoslovi Marija, da ostanejo stanovitne in pridobe še drugih.

Zadnjič so se naše starejše dekleta nekaj sprle. Neka Marijina hčerka je baje prepir povzročila. Posvarila sem jo, češ da s tem žali svojo nebeško mater; naj gre k njej in prosi odpuščanja. Takoj je ubogala, četudi je sicer precej svojeglavna. Potem je šla še k tovarišicam in jih prosila odpuščanja, kar ji je bilo gotovo težko.

Iz tega se vidi, da je velika korist, imeti Marijo za mater in da je nihče zaman ne kliče na pomoč. Zato k Mariji, naši dobri materi!

Kronika družbe sv. Petra Klaverja.

Iz večnega mesta.

Iz naše vrhovne hiše „Mati Dobrega Sveta.“

2. oktobra. Obisk preč. patrov Cardani in Dardi, sinov Presvetega Srca, prvi iz prefektуре Bahr-el-Djebel, drugi iz vikarijata Bahr-el-Gasal. P. Cardani je prišel, da se zahvali za hitro pomoč, ki jo je bil dobil v neki veliki potrebi. Povprašal je tudi, če bi smel poslati v tisk male Zgodbe sv. Pisma, ki jih sedaj piše. — P. Dardi se je zanimal o usodi neke knjige, pisane v jeziku Ndogo, ki jo je Družba sprejela v natis. Pripovedoval je, da imajo v enem in istem misijonu dva različna jezika, namreč Gjur in Ndogo. V eni polovici cerkve da se zbirajo Gjur, v drugi Ndogo, in da je zato treba imeti 2 čisto ločeni službi božji, oz. ponovljenje ene v drugem jeziku.

12. oktobra je prišel P. Imholz, od lyonskih misijonarjev iz Benin-a. Tudi on bi bil zelo rad govoril z gospo vrhovno voditeljico. Po nekaj tednih, ki jih je prebil vsled zdravljenja v Švici, a je moral vsled ostrega podnebja Švico zapustiti, se je hotel sedaj napotiti na Francosko, v novembru pa zopet iti nazaj v Afriko. Pripovedoval je, kako zelo da primanjkuje misijonarjev. Njegova župnija da je tako velika kot Švica, da ima v njej mesta z 60, 80, 100 tisoč prebivalci. Mnogo bi se doseglo, ko bi bilo več misijonarjev.

15. oktobra. Praznik sv. Terezije je vsem članom Družbe drag, saj je god njene drage in častite ustanoviteljice. Kako živo se človek

ob tem spominja tistih dni, ko je živela še med nami in smo jo mogli poslušati. Sicer so ti dnevi minili, toda spomin nanje nam vsako leto osladi 15. oktober.

30. oktobra Zopet škof vski obisk: Je msgr. Van Nee D. J., ki se je prišel predstaviti naši vrhovni voditeljici kot apostolski vikar v Kwango (belgijski Kongo).

6. novembra S. M. Avgustina Geisel, dominikanka, vrhovna prednica iz King William Towna, Južna Afrika, je obiskala naso vrhovno voditeljico.

30. novembra Obisk Nj. milosti msgr. Molin, od Belih očetov, novoizvoljenega apostolskega vikarja v Bamako (Sudan). Njegov prednik se je moral vsled bolezni umakniti. Izprva so morali misijonarji tega misijona toliko pomanjkanja trpeti, da ni bilo več mogoče popraviti zrahljanega zdravja. Monsignor je pripovedoval o nesrečnih razmerah, v katerih živijo žene onih krajev še vedno. Zadnje leto je bilo mogoče odkupiti 6 deklic, ki so bile že prodane v mnogoženstvo. Odkupna cena za eno deklico je bila 300 do 2000 frankov, kakor je že dotični »mož« bil kupno ceno zanjo v celoti plačal, ali še ne. Skoro vsi misijoni leže v docela poganskih pokrajinah. Od 2.300.000 prebivalcev vikarijata, ki so deloma še ljudožrci, ni niti 3000 kristjanov. Neki misijon je od »najbližjega« oddaljen približno 480 km. Prihodnje leto se bo ustanovil nov misijon, ki bo v njem tudi seminar in šola za katehiste. Katehisti so tudi v teh novih misijonih velika pomoč. Kakor hitro postanejo zamorci katehumeni ali katehisti, imajo potem zaupanje do opatov; poprej pa jih imajo le za belokožce, to se pravi: tujce, in v teh razmerah jih more katehist, kot eden izmed njih, mnogo lažje pridobiti. Katehumene njihovi sorodniki še zelo zalezujejo. Tako so nekega dečka, ki se ni hotel udeležiti paganskih darovanj, navezali na drevo in ga do smrti bčali. Mali mučenec je bil v lastni krvi krščen, ker je bil še katehumen. Štirikrat je monsignor sam prišel zraven, ko so ljudi darovali, ki so bili od čarovnika določeni, da bi se doseglo zdravje poglavarja.

Četudi so misijoni še mladi, je vendar že mnogo vidnih uspehov. V vasi s 50 kristjani se sme z dovoljenjem sv. Očeta hraniti sveto Rešnje Telo; pred njim opravljajo kristjani in katehumeni svoje skupne molitve. Pater, ki oskrbuje to vas, jih je navdušil zadnjič v oktobru (1927), da vsak večer skupno molijo sv. rožni venec v čast Krajici rožnega venca, kar tudi zelo vneto delajo. Sad te molitve je bilo 20, ki so se nanovo priglasili za sv. krst; med temi tudi hči poglavarja, ki je bila med tem od misijona za 2000 frankov odkupljena, da je po pagansko ne poroče. V vikarijatu sta že dva nova mašnika, eden čisto na poseben način. Neki francoski zdravnik je bil vzel iz Segon-a nekega dečka kot služabnika seboj na Francosko. Zdravnik je bil mason in seveda ni pustil dečka podučevati v nobeni veri. Neka gospodična iz Marseja, ki je spoznala nadar enost dečka, se je začela z njim pogovarjati o Bogu, kar je bilo dečku zelo všeč. Zavzela se je zanj tudi v prihodnje, ga je dala podučiti in krstiti. Zdravnik mu ni pustil vršiti verskih dolžnosti in ga je celo pretepal. Deček pa je odgovoril: »Bolje je, da ubogam Gospoda, ki mi pomaga prenašati udarce, kakor Gospoda, ki me po krivici tepe.« Deček se potem ni več vrnil z zdravnikom v kolonijo, ampak so ga sprieli v jezuitski kolegij, kjer je napravil prve studije. Sedaj je v neki hiši Belih očetov, kjer se uči govornišva in ima namen, da vstopi v kongregacijo Belih očetov.

Uslišane molitve

na priprošnjo pok. grofice M. T. Ledóchowske.

„A. F. se je obrnila v težki želodčni bolezni na pok. grofico Ledóchowsko in obljubila 200 Din Klaverjevi družbi. Je popolnoma ozdravela in s tem spolnjuje svojo dolžnost.“

„Mojo hčer je bolela glava in zobje in vsako sredstvo je bilo zaman. Dala sem ji podobico pok. Mar. Terezije na glavo; v hipu so bolečine popustile. V zahvalo je vezla antipedium za kako cerkev v Afriki.“

B. in T. S.

„Ko sem se priporočil pok. grofici Ledóchowski v zadevi stanovanja, vsled katerega sem moral celo sodnijo klicati na pomoč, se je zadeva srečno iztekla. Obenem prosim za sina, ki je zašel na slaba pota. Pošiljam 50 S.“

K. R.

„Hvala grofici Ledóchowski, ki me je oprostila živčne bolezni. Ob izbiri stanu sem opravi! 6 sv. obhajil njej na čast v namen Klaverjeve družbe. Pomagala mi je očividno. O naj bi bila kmalu proglašena svetnikom.“

L. R.

„Noga me je strašno bolela, da se osem dni nisem mogla nič premakniti v postelji. Vsak, kdor jo je videl, je rekel, da brez operacije ne bo noga zdrava. Nato se zatečem k M. Ter. Ledóchowski z devetdnevnicjo in se predno sem jo končala, se je zdravje na nogi vidno zboljšalo. Iskrena hvala moji nebeški dobrotnici. Obljubljeni dar za „Kruh sv. Antona“ Din 10 pošiljam po položnici.“ = A. U. Orehek p. Stopiče.

O pomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Ur. ana VIII. izjavlamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev se ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske stolice.

„Ako je usmiljenje priklicalo Sinu božjega z nebes na zemljo, bo tem lažje spravilo isto usmiljenje človeku v nebesa.“

Sv. Hieronim.

Krst željâ.

(Iz misijonarjevega dnevnika.)

Piše P. Jakob Cavallo, misijonar Consolate.

(Dalje.)

Mislil sem, da se boje in sem se pošalil ž njimi, nakar so se v zadregi smejali. Prenehal sem s tem in sklenil, da poprosim katehista za pojasnilo.

Prilika za to se je nudila po nekaj dneh. „Ako hočeš videti veliko kačo,“ mi je rekel neki kristjan, „pridi na breg reke Mgeta, tam je kača, ki je požrla celo ovco in sedaj prebavlja, tako da se niti ganiti ne more.“ Vzel sem puško in se z dvema kristjanoma podal na lice mesta. V travi na obrežju je ležala velika kača Piton, dolga 4 metre in debela vsled plena, ki ga je bila požrla. Ko me je zagledala, je postala nemirna, a se je komaj mogla premikati. V tem je nekdo zelo zavpil v sosednji koči, kakor da preti in svari, potem pa zopet nek pogovor z drugo osebo, ki je morala biti v bližini. Nisem se dosti brigal za ta pogovor, ker sem moral paziti na kačo, da ni brizgnila strupa. Nisem je hotel izpustiti iz oči, ker sem jo bil namenil za muzej v Turinu.

„Amekashirika, kveri, kveli!“ kliče nekdo iz koč; „mfanye sa daka. Ni ija, inhi hii, sababu hijo . . .“ (= Bila je res jezna. Žrtvujte se! Saj je iz naših krajev. Torej . . .) Potem je počila puška. Šele pozneje sem čul besede, ki so meni veljale: Torej je ne ubijte! Besede, ki so mi pojasnile položaj. Potem se je naenkrat prenehal pogovor v koči in mnogo radovednežev je prišlo ven. Vsi so stali oddaljeni in so si nekaj šepetali, seveda v jeziku Kimbunga, tako, da jih nisem mogel razumeti. Le oba kristjana, ki sta me spremljevala, sta vsa navdušena pristopila in sta z nogami stopala na žival ki je bila poginila, a se je še zvijala.

Zaklical sem par paganov, da bi mi za plačilo dali kačo iz kože. Mesto odgovora sta ročno zbežala v stran. Postal sem še bolj radoveden. Prišel je eden mojih katehistov, od katerega sem upal kaj izvedeti. Odšla sva s katehistom proti moji koči, a tako, da naju je pot peljala mimo koč, iz katere so poprej prihajali glasovi.

Na dvorišču sem zopet naletel na one radovedneže, ki so se živahno razgovarjali. Vsi so obstali in pozdravili z običajnim „Jambo!“ Le eden se ni dvignil; videti je bilo, da je poglavar. Sedel je na malem stolčku in držal v roki sulico, ki je imela ročaj okrašen z obročki iz medi. Ob nogah mu je ležala melona, ki ga je izdajala za čarovnika. Ni me pozdravil, ampak jezno me je pogledal, tako da tega pogleda vse življenje ne bom pozabil. Obraz mu je bil razjeden od koz in je imel na levem licu veliko brazgotino. Delal sem se, kot da ga nisem opazil, pozdravil sem ljudi z „Jambo“ in šel dalje.

Gorje mi, ako bi bil v tem trenutku slutil, kakšno je med temi ljudmi razpoloženje napram meni! Nisem vedel,

da me imajo za bogokletnika, ki mu je odmejena bogve kako velika kazen božja — in to zato, ker sem si upal ubiti žival, ki so jo ti ljudje po božje častili. Ni prostora, da bi mogel te stvari tako natanko opisati, kot jih je katehist meni. Bilo bi to tudi znanstveno zanimivo, a hočem se omejiti samo na najpotrebnejše, da se stvar pojasni.

Zadnji čas je po mnenju domačinov ležalo prokletsvo nad to kočo. Lev je 5 noči tulil okrog kočice (kar velja pri Wambungih za zelo slabo znamenje). Otrok je zbolel, kača pa je ugrabila ovna; vsaj tako je povedal veliki čarovnik Mbuie. Ta se je najprej okopal v vodi in potem stopil v kočico, legel na kožo bivola in dejal, da bo zaspal, med spanjem pa da bo stopil v dušno zvezo s poglavarjem vseh čarovnikov. (Nihče tega še ni videl; pravijo pa, da stanuje v neki votlini pri Mahengi.) „On mi bo povedal resnico o levovem rjoenju in drugih nesrečah.“ Po nekaj minutah se je začel tresti, zvijati se in kričati, kar je pomenilo, da je nastopila zveza s poglavarjem. Vsi navzoči so bili silno veseli in vpili: „She tani amefika!“ — (Hudič je prišel!) Potem so ga vprašali po vzrokih bolezni itd. in sicer po tolmaču, ki ga ima vsak čarovnik ob takih prilikah seboj. Odgovoril je glede leva in otroka. Potem je prišla na vrsto kača in njen rop. To je bilo baš tedaj, ko sem jo jaz nameraval umoriti.

Wambungi in Wandambi mislijo o kači sledeče: Kača naših krajev je izmed vseh največja in najboljša. Največja je zato, ker jo je Bog največjo ustvaril — in to zadostuje! Je najmočnejša na zemlji in na oblakih in more ne le druge kače umoriti, ampak tudi večje živali. Morila bi tudi ljudi, a tega ne stori, ker je najboljša. Ako je bil kdaj kdo ranjen ali umorjen, se to ni zgodilo iz hudobije, ampak ker je bil dotični začaran, ali pa je kačo užalil, ker je opustil običajne daritve, ki so bile že od pamtiveka v navadi. Bog ne daj, da bi kdo kačo umoril! Ako je pa kaka tuja kača k nam zašla, jo smeš raniti, a le z enim ubodom, da odide umret v svojo deželo in njeni rojaki lahko vidijo, kaj se pri nas zgodi tistemu, ki čez mejo udara.

Zdaj pa, ko sem jaz prišel, da kačo umorim, je čarovnik razglasil, da je to kača-domačinka in da bi bilo treba darov prinesti, namesto jo umoriti. Jaz sem torej prekršil veliko postavo Wambungov in tako rušil disciplino Mbuie-čarovnika.

To je bil torej vzrok jeze čarovnikove, da me niti pozdravil ni.

Bil sem pri dotičnih kristjanih še nekaj let na obisku, potem pa je dospelo več novih misijonarjev iz Evrope, narkar je bil tudi v Mhombe nastavljen stalen misijonar. To

Čarovnik Nkulu pri svojih čarovnijah.

sem bil jaz. Takoj sem šel po deželi, da bi določil, katere vasi so sposobne za novo šolo. Hotel sem namreč ustanoviti mnogo šol; ker šole so misijonarju v veliko oporo

in iz njih se rekrutirajo katehisti, ki so potem bramba proti krivim veram.

Na tem potovanju sem dospel v Merero (2 dni hoda od Mhombe). To je vas, kjer stanujejo le ribiči in nilski konji. Katehist mi sporoči, da je bil v sosednji vasi včeraj nekdo hudo ranjen in da se nahaja v smrtni nevarnosti.

„Kako daleč je do tja?“

„Do noči bova zopet tukaj.“

„Pojdi z menoj in Bog nama bo pomagal, da to dušo rešiva.“

Napotila sva se tja in med potjo molila sv. rožni venec. Ob treh popoldne sva od daleč začula mrtvaško petje „Kilio“. Zamudila sva! Žalostna sva obstala, vendar sva poslušala, če ni to le petje pijancev, ki se radi upijanjajo od Pombe (mešanica riža in leče). Toda bilo je res mrtvaško petje. Zastonj torej! Vendar, ker sva bila že tako blizu, sva sklenila, da greva dalje.

Priporočila v molitev

so dospela: Ljutomer, Zg. Radgona, Vipava, Postojna, Ljubljana, Žetale, Selnica ob Dravi, Prelog, Loke, Mozirje, Boh. Bistrica, Topolje, Braslovče, Raka pri Krškem, Rog. Slatina, Tinje, Planina, Dovže, Misljinje, Dvor pri Žužemberku, Frankolovo, Mihovce, N. N. v težki bolezni. R. B. Gabersko, se priporoča M. Tereziji Ledóchowski v svoji bolezni in obljublja dar če bo uslišana.

Zahvale

z darovi so dospele: N. N. Din 150 za odkup zamorčka kot obljubljena zahvala za uslišano prošnjo v čast Materi božji, „Mali cvetki“ in grofici Ledóchowski — M. K. Smolnica, 50 Din za najpotrebnejše misijone in 50 Din za Kruh sv. Antona kot iskrena zahvala za dvakratno ozdravljenje nevarne bolezni na očesu in vratu. V čast materi Dobrega Sveta, Petru Klaverju in blagopokojni grofici Mariji Tereziji. Zahvala je bila obljubljena.

POPOLNI ODPUSTEK,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- 1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.
- 19. maja, na binkostni praznik.
- 11. junija, na praznik sv. apostola Barnaba.
- 29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: prof. Watzl.
Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Lepe slike

Marije Matere Dobrega Sveta in Sv. Petra Klaverja

velikost 18x28 cm, 1 slika Din 8.—, L 2.—, Š 1.20

„ 39x50 cm, 1 „ Din 40.—, L 12.—, Š 4.—

(ene so navedene s poštnino.)

Novo

Misijonar, igra v treh slikah D 3.5, L 1.20, Š 0.40.

Iz volka jagnje, misijon. igrice D 2.—, L 0.80, Š 0.25.

(Cene so navedene brez poštnine.)

Naslov naročbe glej na drugi strani ovoja.

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko«

Ta brošurica se dobi pri Klaverjvi družbi v Ljubljani, Metelkova ulica 1. — Cena Din 4.—, L 1.50, Š 0.60.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Katekizem za zamorčke.

Kdo izmed blagih čitateljev, velikodušnih čitateljic, bi hotel kateremu ukaželjnemu zamorčku pomagati do toli zaželjenega Katekizma ali Zgodb sv. pisma? — „Hm, da, boste dejali, „bi že, toda kako?“ — No, da, prav lahko, ako pristopiš k „Zvezli afriškega tiska“ ali pa pomagaš z mofodari v ta namen.

Redni udje prispevajo letno 5 Din; podporni udje letno 20 Din; dosmrtni udje enkratni prispevek 500 Din; ustanovniki enkratni prispevek 5000 Din. Pristop je naznaniti Klaverjvi družbi v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

„ZAMORČEK“

ilustrovan mesečnik za mladino v pospeševanje ljubežni do naših najubožnejših črnih bratov.

Stane na leto Din 5.—.

Veliki čudodelnik.

Kdorkoli je v potrebi, bodisi v dušni ali telesni, naj se v goreči molitvi zaupno obrne do sv. Antona Padovanskega, tega velikega čudodelnika in uslišan bo, če je tako volja božja in njegovi duši v zveličanje. Prav posebno rad pa pomaga sv. Anton tistim, ki ljubijo afriške misijone in za nje kaj darujejo. Zakaj? Zato, ker je sv. Anton za časa svojega življenja tako zelo hrepenel širiti sv. vero med afriškimi črnici, da, preliti celo svojo kri za Kristusa. In tako kaže sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev.

Brez prenehanja prihajajo namreč večji in manjši darovi za „Kruh sv. Antona za Afriko“ kot prošnja, ali pa zahvala za uslišane prošnje v najrazličnejših stiskah in potrebah. V Klaverjevi družbi pa se moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi sv. Anton uslišal njih prošnje; vsak torek se tudi berejo sv. maše po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antona.

Prošnje, zahvale, darovi itd. naj se blagovolijo poslati na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Prošnje, zahvale, darovi itd. naj se blagovolijo poslati na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Naročajte!

	Din	Šil.	L.
Naprednjak ob Kongu. Igra	3—	0 40	1 20
Klic božji. Igra	5—	0 40	1 20
Male pomožne misijonarke. Igra	3—	0 40	1 20
Lakota v črni deželi. Igra	2 50	0 30	1—
Umijmo zamorčka. Igra	1 55	0 15	0 60
Škapulir sužnja. Povest	1—	0 10	0 50
Janko in njegov angel. Povest	1 50	0 15	0 60
Maričina grlica. Povest	1—	0 10	0 40
Povest o znameniti Marički	1—	0 10	0 40
Spreobrnjenje črne princezinje. Pov.	1 50	0 15	0 60
Sv. Peter Klaver. Životopis	1 50	0 15	0 60
Z besedo in tiskom. Poučno	2 50	0 30	1—
pri odjemu 12 izv skupaj, izvod a	2—	0 25	0 80
Pomoč za Afriko. Govor	1 50	0 15	0 60

(Cene so brez poštnine. — Naslov na 2. str. ovoja.)